

ното положение на България и въ стремлението му да въведе абсолютизма.

Въ втората половина на IX-я вѣкъ се започнала вѣковната борба между западната и източната църква. Тя имала политически характеръ: народитѣ, които прѣдставлявали двѣтѣ църкви, франкитѣ и византийцитѣ, подѣ булото на прѣодоляване на тая или оная църква прѣслѣдвали чисто политически цѣли. На тия цѣли на франкитѣ се прѣпрѣчили най напредъ моравцитѣ, които образували силна държава въ врѣмето на Ростислава. За да вземѣла прѣвѣсъ едната или другата страна, зависѣло само отъ едно обстоятелство, именно, къмъ коя страна щѣли да се присѣдинятъ езическитѣ тогава българи; затова и Ростиславъ и Людовикъ Нѣмски гледали да привлѣкатъ на своя страна Бориса. Отначало българитѣ помагали на Ростислава, но послѣ прѣминали къмъ франкитѣ. Поставенъ между българи и франки, Ростиславъ се присѣдинилъ въ 862 г. къмъ източната църква и се сближилъ съ Византия; а и Борисъ, поставенъ тогава между двѣтѣ православни държави, се сближилъ още по-тѣсно съ франкитѣ и дори обѣщаль на Людовика Нѣмски, че ще приеме християнството, разбира се, отъ западната църква. Понеже присѣдиняването на българитѣ къмъ католическата църква би заплашвало не само православнитѣ моравци, но би свързало България за винаги съ западъ и би я направило вѣчна неприятелка на Византия, империята побързала да отвлѣче българитѣ отъ съюза имъ съ Людовика Нѣмски, като нападнала ненадѣйно на земитѣ имъ. При това двѣ случайни обстоятелства гарантирали на византийцитѣ сигуренъ успѣхъ: въ България върлувалъ тогава страшенъ гладъ, а главнитѣ български военни сили били отправени далечъ на западъ на помощъ на Людовика Нѣмски противъ възстаналия му синъ Карломана. Нападението на византийцитѣ станало въ първата половина на 863 г. Българитѣ, неподготвени за тая война, като чули за византийското нахлуване, били поразени като отъ грѣмъ и, безъ да влизатъ въ сражение, поискали миръ. Тогава византийцитѣ използвали случая и прѣдложили на Бориса да приеме отъ тѣхъ християн-